

nos de médio vestri. — Et liberábit.

Lectio ij.

Dixítque David ad adolescéntem, qui nuntiábat ei : Unde scis quia mórtuus est Saul, et Jónathas fílius ejus? Et ait adolescens, qui nuntiábat ei : Casu veni in montem Gélboe, et Saul incumbébat super hastam suam : porro currus et équites appropinquábant ei, et convérsus post tergum suum, vidénsque me vocávit. Cui cum respondissem : Adsum : dixit mihi : Quisnam es tu? Et aio ad eum : Amalecítas ego sum. Et locútus est mihi : Sta super me, et intérfice me : quóniam tenent me angústia, et adhuc tota ánima mea in me est. Stansque super eum, occídi illum : sciébam enim quod vívere non póterat post ruínam : et tuli diadéma quod erat in cápite ejus, et armíllam de bráchio illius, et áttuli ad te dómimum meum huc.

R. Deus ómnium exauditor est : ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei : * Et unxit me unctióne misericórdia suae. **V.** Dóminus,

qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstia liberávit me. — Et unxit.

Lectio iij.

Apprehéndens autem David vestiménta sua scidit, omnésque viri, qui erant cum eo, et planxérunt, et slevérunt, et junavérunt usque ad véspem super Saul, et super Jónathan fílium ejus, et super pópulum Dómini, et super domum Israel, eo quod corruissent gládio. Dixítque David ad júvenem qui nuntiáverat ei : Unde es tu? Qui respóndit : Fílius hómínis ádvenae Amalecítas ego sum. Et ait ad eum David : Quare non timuísti mittere manum tuam ut occíderes christum Dómini? Vocánsque David unum de púeris suis, ait : Accédens írue in eum. Qui percússit illum, et mórtuus est.

R. Dóminus, qui erípuit me de ore leónis, et de manu béstia liberávit me : * Ipse me erípiet de máribus inimicórum meórum. **V.** Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam : ánimam meam erípuit de médio catulórum

leónum. — Ipse. **Gloria** Patri. Ipse.

In II. Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papae.

Libro 4. cap. iij. et iv.

Lectio íb.

Quid est quod David, qui retribuéntibus sibi mala non réddidit, cum Saul et Jónathas bello occúmberent, Gélboe móntibus maledíxit, dicens : Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniat super vos : neque sint agri primitiárum : quia ibi abjéctus est clypeus fórtium, clypeus Saul, quasi non esset unctus óleo? Quid est quod Jeremias, cum prædicatióem suam cérneret audiéntium difficultáte præpediri, maledíxit dicens : Maledíctus vir, qui annuntiávit patri meo, dicens : Natus est tibi puer másculus?

R. Percússit Saul mille, et David decem millia : * Quia manus Dómini erat cum illo : percússit Philisthæum, et ábstulit opprobrium ex Israel. **V.** Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes : Saul percússit mille, et David decem millia? — Quia.

Lectio v.

Quid ergo montes Gélboe, Saul moriénte deliquérunt, quátenus in eos nec ros nec plúvia cáderet, et ab omni eos viriditátis gérmine senténtia sermo siccaret? Sed quia Gélboe interpretátur decúrsus, per Saul autem unctum et mórtuum, mors nostri mediatóris exprimitur : non immérito per Gélboe montes supérba Judæórum corda signántur : quae dum in hujus mundi desidériis défluunt, in Christi, id est, uncti se morte miscuérun : et quia in eis unctus rex corporaliter móritur, ipsi ab omni grátia rore sicántur.

R. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniat super vos : * Ubi ceciderunt fortes Israel. **V.** Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, visitet Dóminus : a Gélboe autem tránseat. — Ubi.

Lectio vj.

De quibus et bene dicitur, ut agri primitiárum esse non possint. Supérbae quippe Hebraeórum mentes primitivos fructus non ferunt : quia in Redemptóris advéntu

ex parte máxima in perfidia remanentes, primordia fidei sequi noluerunt. Sancta namque Ecclesia in primitiis suis multitudinem gentium fecundata, vix in mundi fine Judaeos quos invenerit, suscipit, et extréma colligens, eos quasi reliquias frugum ponit.

R. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dominus, et posui te pascere gregem populi mei: *Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum. **R.** Fecique tibi nomen grande, juxta nomen magnorum qui sunt in terra: et requiem dedi tibi ab omnibus inimicis tuis. — Et fui. **Gloria Patri.** Et fui.

R. vij. Peccavi. 245.

R. viij. Duo. 246.

FERIA SECUNDA.

De libro secundo Regum.

Lectio j.

Cap. ij.

Gitur post haec consuluit David Dominum, dicens: Num ascendam in unam de civitatibus Juda? Et ait Dominus ad eum: Ascende. Dixitque David: Quo ascendam? Et respondit ei: In Hebron. Ascendit ergo David, et duae

uxores ejus, Achinoam Jezrahelites, et Abigail uxor Nabal Carmeli: sed et viros, qui erant cum eo, duxit David singulos cum domo sua: et manserunt in oppidis Hebron. Veneruntque viri Juda, et unxerunt ibi David, ut regnaret super domum Juda.

R. Recordare. 246.

Lectio ij.

Et nuntiatum est David, quod viri Jabes Galaad sepelissent Saul. Misit ergo David nuntios ad viros Jabes Galaad, dixitque ad eos: Benedicti vos a Domino, qui fecistis misericordiam hanc cum domino vestro Saul, et sepelivistis eum. Et nunc retribuet vobis quidem Dominus misericordiam et veritatem: sed et ego reddam gratiam, eo quod fecistis verbum istud. Confortentur manus vestrae, et estote filii fortitudinis: licet enim mortuus sit dominus vester Saul, tamen me unxit domus Juda in regem sibi.

R. Exaudisti. 247.

Lectio iij.

Abner autem filius Ner princeps exercitus Saul tulit Isboseth filium

Saul et circumduxit eum per castra, regemque constituit super Galaad, et super Gessuri, et super Jezrahel, et super Ephraim, et super Benjamin, et super Israel universum. Quadraginta annorum erat Isboseth filius Saul cum regnare coepisset super Israel, et duobus annis regnavit: sola autem domus Juda sequebatur David. Et fuit numerus dierum, quos commoratus est David, imperans in Hebron super domum Juda, septem annorum, et sex mensium.

R. Audi Domine. 247.

FERIA TERTIA.

De libro secundo Regum.

Lectio j.

Cap. iij.

QUM ergo esset praedium inter domum Saul et domum David, Abner filius Ner regabat domum Saul. Fuerat autem Sauli concubina nomine Respha, filia Aja. Dixitque Isboseth ad Abner: Quare ingressus es ad concubinam patris mei? Qui iratus nimis propter verba Isboseth, ait: Numquid caput canis ego sum adversum Judam hodie, qui fecerim miseri-

cordiam super domum Saul patris tui, et super fratres et proximos ejus, et non tradidi te in manus David, et tu requisisti in me quod argueres pro muliere hodie? Haec faciat Deus Abner, et haec addat ei, nisi quomodo juravit Dominus David, sic faciam cum eo, ut transferatur regnum de domo Saul, et elevetur thronus David super Israel, et super Judam, a Dan usque Bersabee.

R. Domine, si converteris. 248.

Lectio iij.

Misit ergo Abner nuntios ad David pro se dicentes: Cujus est terra? Et ut loquerentur: Fac mecum amicitias, et erit manus mea tecum, et redducam ad te universum Israel. Qui ait: Optime: ego faciam tecum amicitias: sed unam rem peto a te, dicens: Non videbis faciem meam antequam adduxeris Michol filiam Saul: et sic venies, et videbis me. Misit autem David nuntios ad Isboseth filium Saul, dicens: Redde uxorem meam Michol, quam despóni mihi centum praepitiis Philisthiim.

Misit ergo Isboseth, et tulit eam a viro suo Phálthiel, filio Lais. Sequebaturque eam vir suus, plorans usque Bahúrim : et dixit ad eum Abner : Vade, et revertere. Qui reversus est.

R. Factum est. 248.

Lectio iij.

Sermónem quoque intulit Abner ad seniores Israel, dicens : Tam heri quam nudiustertius quarebátis David ut regnaret super vos. Nunc ergo fácite : quóniam Dóminus locútus est ad David, dicens : In manu servi mei David salvábo pópulum meum Israel de manu Philísthim, et ómnium inimicórum ejus. Locútus est autem Abner étiam ad Bénéjamin. Et ábiit ut loquerétur ad David in Hebron ómnia, quæ placuerant Israéli, et univérso Bénéjamin. Venítque ad David in Hebron cum viginti viris : et fecit David Abner, et viris ejus qui vénerant cum eo, convívium. Et dixit Abner ad David : Surgam, ut cóngregem ad te dómimum meum regem omnem Israel.

R. Ego te tuli. 249.

FERIA QUARTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. Cap. iv. b

Eniéntes igitur filii Remmon Berothitæ, Rechab et Báana, ingressi sunt fervénte die domum Isboseth : qui dormiébat super stratum suum meridie. Et ostiária domus purgans tríticum, obdormívit. Ingressi sunt autem domum laténter assuméntes spicas trítici, et percussérunt eum in ínguine Rechab et Báana frater ejus, et fugérunt. Cum autem ingressi fuissent domum, ille dormiébat super lectum suum in conclávi, et percutiéntes interfecérunt eum : sublatóque cápite ejus, abiérunt per viam desérti tota nocte, et attulérunt caput Isboseth ad David in Hebron : dixerúntque ad regem : Ecce caput Isboseth filii Saul inimici tui, qui quarebat ánimam tuam.

R. Peccávi. 249.

Lectio ij.

Respóndens autem David Rechab et Báana fratri ejus, filiis Remmon Berothitæ, dixit ad eos : Vivit Dóminus, qui éruit

ánimam meam de omni angústia, quóniam eum, qui annuntiáverat mihi, et díxerat : Mórtuus est Saul : qui putábat se próspéra nuntiáre, ténuí, et occídi eum in Siceleg, cui oportébat mercédem dare pro núntio. Quanto magis nunc cum hómines ímpii interfecérunt virum innóxium in domo sua, super lectum suum, non quæram sánguinem ejus de manu vestra, et áuferam vos de terra? Præcipit itaque David púeris suis, et interfecérunt eos : præcidentésque manus et pedes eórum, suspendérunt eos super piscinam in Hebron : caput autem Isboseth tulérunt, et sepliérunt in sepúlcro Abner in Hebron.

R. Exaudísti Dñe. 250.

Lectio iij. Cap. v.

Et venérunt univérse tribus Israel ad David in Hebron, dicéntes : Ecce nos, os tuum, et caro tua sumus. Sed et heri et nudiustertius cum esset Saul rex super nos, tu eras edúcens et redúcens Israel : dixit autem Dóminus ad te : Tu pasces pópulum meum Israel, et tu eris dux super Israel. Ve-

nérunt quoque et seniores Israel ad regem in Hebron, et percússit cum eis rex David fœdus in Hebron coram Dómino : unxerúntque David in regem super Israel. Filius triginta annórum erat David, cum regnare cœpisset, et quadraginta annis regnavit. In Hebron regnavit super Judam septem annis et sex mēsisibus : in Jerúsalem autem regnavit triginta tribus annis super omnem Israel et Judam. Et ábiit rex, et omnes viri qui erant cum eo, in Jerúsalem, ad Jebusæum habitatórem terræ : dictúmque est David ab eis : Non ingrediéris huc, nisi abstúleris cæcos et claudos dicéntes : Non ingrediétur David huc. Cepit autem David arcem Sion, hæc est civitas David.

R. Audi Dómine hymnum. 251.

FERIA QUINTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. Cap. vj.

ongregávit autem rursum David omnes eléctos ex Israel triginta míllia. Surrexítque David, et ábiit,

et univérſus pópulus, qui erat cum eo de viris Juda, ut addúcerent arcam Dei, super quam invocátum est nomen Dómini exercítuum, sedéntis in Chérubim super eam. Et imposuerunt arcam Dei super plaustrum novum : tuleruntque eam de domo Abínadab, qui erat in Gábaa : Oza autem, et Ahíó filii Abínadab, minábant plaustrum novum.

R. Præparáte. 263.

Lectio ij.

CUmque tulissent eam de domo Abínadab, qui erat in Gábaa, custodiens arcam Dei, Ahíó præcedébat arcam. David autem, et omnis Israel ludébant coram Dómino in ómnibus lignis fabrefáctis, et cítharis et lyris et tympanis et sistris et cymbalis. Postquam autem venerunt ad Aream Nachon, exténdit Oza manum ad arcam Dei, et ténuit eam : quóniam calcitrábant boves, et declináverunt eam. Irátusque est indignatióne Dóminus contra Ozam, et percússit eum super temeritate : qui mórtuus est ibi juxta arcam Dei.

R. Deus ómnium. 264.

Lectio iij.

Contristátus est autem David, eo quod percússisset Dóminus Ozam, et vocátum est nomen loci illius : Percússio Ozæ usque in diem hanc. Et extímuit David Dóminum in die illa, dicens : Quómodo ingrediétur ad me arca Dómini? Et nóluit divértere ad se arcam Dómini in civitátem David : sed divértiteam in domum Obédedom Gethæi. Et habitávit arca Dómini in domo Obédedom Gethæi tribus ménsibus : et benedíxit Dóminus Obédedom, et omnem domum ejus. Nuntiatúmque est regi David quod benedíxisset Dóminus Obédedom, et ómnia ejus propter arcam Dei. Abiit ergo David, et addúxit arcam Dei de domo Obédedom in civitátem David cum gáudio.

R. Dóminus, qui erípuit. 264.

FERIA SEXTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. *Cap. vij.*

ST ecce sermo Dómini ad Nathan, dicens : Vade, et tólquere ad servum meum

David : Hæc dicit Dóminus : Numquid tu ædificábis mihi domum ad habitándum? Neque enim habitávi in domo ex die illa, qua edúxi filios Israel de terra Ægypti, usque in diem hanc : sed ambulábam in tabernáculo, et in tentório.

R. Percússit Saul. 265.

Lectio ij.

PER cuncta loca, quæ transívi cum ómnibus filiis Israel, numquid loquens locútus sum ad unam de tribubus Israel, cui præcépi, ut pásceret pópulum meum Israel, dicens : Quare non ædificástis mihi domum cédri-nam? Et nunc hæc dices servo meo David : Hæc dicit Dóminus exercítuum : Ego tuli te de páscuis sequéntem greges, ut esses dux super pópulum meum Israel : et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, et interféci univérſos inimicos tuos a fácie tua : fecique tibi nomen grande, juxta nomen magnórum, qui sunt in terra. Et ponam locum pópulo meo Israel, et plantábo eum, et habitábit sub eo, et non turbábitur ámplius :

nec addent filii iniquitátis ut affligant eum sicut prius, ex die qua constituí júdices super pópulum meum Israel : et réquiem dabo tibi ab ómnibus inimicis tuis. Prædicítque tibi Dóminus, quod domum fáciat tibi Dóminus.

R. Montes Gélboe. 265.

Lectio iij.

CUmque compléti fuerint dies tui, et dormieris cum pátribus tuis, suscitábo semen tuum post te, quod egrediétur de útero tuo et firmábo regnum ejus. Ipse ædificábit domum nómini meo, et stabíliam thronum regni ejus usque in sempitérnum. Ego ero ei in patrem, et ipse erit mihi in filium : qui si inique áliquis gesserit, arguam eum in virga virórum, et in plagis filiórum hóminum. Misericórdiam autem meam non áuferam ab eo, sicut ábstuli a Saul, quem amóvi a fácie mea. Et fidélis erit domus tua, et regnum tuum usque in ætérnum ante fáciem tuam, et thronus tuus erit firmus júgiter. Secúndum ómnia verba hæc, et juxta univérſam visióne

istam, sic locutus est Nathan ad David.

R. Ego te tuli. 266.

SABBATO.

De libro secundo Regum.

Lectio j. **Cap. xj.**

Actum est autem, vertente anno, eo tempore quo solent reges ad bella procedere, misit David Joab, et servos suos cum eo, et universum Israel, et vastaverunt filios Ammon, et obsederunt Rabba : David autem remansit in Jerusalem. Dum haec agerentur, accidit ut surgeret David de strato suo post meridiem, et deambularet in solario domus regiae : viditque mulierem se lavantem, ex adverso super solarium suum : erat autem mulier pulchra valde. Misit ergo rex, et requisivit quae esset mulier. Nuntiatumque est ei quod ipsa esset Bethsabée filia Eliam, uxor Uriae Hethaei. Missis itaque David nuntiis, tulit eam.

R. Peccavi. 249.

Lectio ij.

ET reversa est in domum suam, concepto fetu. Mittensque nuntiavit David, et ait : Concé-

pi. Misit autem David ad Joab, dicens : Mitte ad me Uriam Hethaeum. Misitque Joab Uriam ad David. Et venit Urias ad David. Quaesivitque David quam recte ageret Joab, et populus, et quomodo administraretur bellum. Et dixit David ad Uriam : Vade in domum tuam, et lava pedes tuos. Et egressus est Urias de domo regis, secutusque est eum cibus regius. Dormivit autem Urias ante portam domus regiae cum aliis servis domini sui, et non descendit ad domum suam. Nuntiatumque est David a dicentibus : Non ivit Urias in domum suam. Et ait David ad Uriam : Numquid non de via venisti? Quare non descendisti in domum tuam? Et ait Urias ad David : Arca Dei et Israel et Juda habitant in papilionibus, et dominus meus Joab, et servi domini mei super faciem terrae manent : et ego ingrediar domum meam, ut comedam et bibam, et dormiam cum uxore mea? per salutem tuam, et per salutem animae tuae non faciam rem hanc. **R.** Exaudisti. 250.

Lectio iij.

AIT ergo David ad Uriam : Mane hic etiam hodie, et cras dimittam te. Mansit Urias in Jerusalem in die illa et altera : et vocavit eum David ut comederet coram se et biberet, et inebriavit eum : qui egressus vespere, dormivit in strato suo cum servis domini sui, et in domum suam non descendit. Factum est ergo mane, et scripsit David epistolam ad Joab : misitque per manum Uriae, scribens in epistola : Ponite Uriam ex adverso belli, ubi fortissimum est praelium : et derelinquite eum, ut percussus intereat. Igitur cum Joab obsideret urbem, posuit Uriam in loco ubi sciebat viros esse fortissimos. Egressique viri de civitate, bellabant adversum Joab, et ceciderunt de populo servorum David, et mortuus est etiam Urias Hethaeus.

R. Audi Domine. 251.

Ad Magnif. Añã. Obsecro Domine, * aufer iniquitatem servi tui, quia insipienter egi.

V. Vespertina oratio.

—*—

DOMINICA VI.
POST PENTECOSTEN.

In I. Nocturno.

De libro secundo Regum.

Lectio j. **Cap. xij.**

Misit ergo Dominus Nathan ad David : qui cum venisset ad eum, dixit ei : Duo viri erant in civitate una, unus dives, et alter pauper. Dives habebat oves, et boves plurimos valde. Pauper autem nihil habebat omnino, praeter ovem unam parvulam, quam emerat et nutrierat, et quae creverat apud eum cum filiis ejus simul, de pane illius comedens, et de calice ejus bibens, et in sinu illius dormiens : eratque illi sicut filia. Cum autem peregrinus quidam venisset ad divitem, parcens ille sumere de ovibus et de bobus suis, ut exhiberet convivium peregrino illi, qui venerat ad se, tulit ovem viri pauperis, et preparavit cibos homini qui venerat ad se.

R. Preparate corda vestra Domino, et servite illi soli : * Et liberabit vos de manibus inimicorum vestrorum. **V.** Convertimini ad eum in toto corde ve-

stro, et auferte deos alienos de medio vestri. — Et liberabit vos.

Lectio ij.

IRatus autem indignatione David adversus hominem illum nimis, dixit ad Nathan: Vivit Dominus, quoniam filius mortis est vir qui fecit hoc. Ovem reddet in quadruplum, eo quod fecerit verbum istud, et non pepercerit. Dixit autem Nathan ad David: Tu es ille vir. Hæc dicit Dominus Deus Israel: Ego unxi te in regem super Israel, et ego erui te de manu Saul, et dedi tibi domum domini tui, et uxores domini tui in sinu tuo, dedique tibi domum Israel et Juda: et si parva sunt ista, adjiciam tibi multo majora. Quare ergo contempsisti verbum Domini ut faceres malum in conspectu meo? Uriam Hethæum percussisti gladio, et uxorem illius accepisti in uxorem tibi, et interfecisti eum gladio filiorum Ammon.

R. Deus omnium exauditor est: ipse misit Angelum suum, et tulit me de ovibus patris mei: * Et unxit me unctione misericordiae suae. **V.** Dominus,

qui eripuit me de ore leonis, et de manu bestiae liberavit me. — Et unxit.

Lectio iij.

Quam ob rem non recedet gladius de domo tua usque in sempiternum, eo quod despexeris me, et tuleris uxorem Uriæ Hethæi, ut esset uxor tua. Itaque hæc dicit Dominus: Ecce, ego suscitabo super te malum de domo tua, et tollam uxores tuas in oculis tuis, et dabo proximo tuo, et dormiet cum uxoribus tuis in oculis solis hujus. Tu enim fecisti abscondite: ego autem faciam verbum istud in conspectu omnis Israel, et in conspectu solis. Et dixit David ad Nathan: Peccavi Domino. Dixitque Nathan ad David: Dominus quoque transtulit peccatum tuum: non morieris. Verumtamen, quoniam blasphemare fecisti inimicos Domini, propter verbum hoc, filius, qui natus est tibi, morte morietur. Et reversus est Nathan in domum suam. Percussit quoque Dominus parvulum, quem pepererat uxor Uriæ David, et desperatus est. Deprecatusque est David Dominum pro parvulo: et

jejunavit David jejuniis, et ingressus seorsum, jacuit super terram.

R. Dominus, qui eripuit me de ore leonis, et de manu bestiae liberavit me:

* Ipse me eripiet de manibus inimicorum meorum. **V.** Misit Deus misericordiam suam, et veritatem suam: animam meam eripuit de medio catulorum leonum. — Ipse me. **Gloria Patri. Ipse.**

In II. Nocturno.

Ex libro sancti Ambrósii Episcopi de Apología David.

Lectio ib.

Apolog. j. cap. ij.

Nusquisque nostrum per singulas horas quam multa delinquit, nectamen unusquisque de plebe peccatum suum confitendum putat. Ille rex tantus ac potens, ne exiguo quidem momento manere penes se delicti passus est conscientiam: sed præmatúra confessione, atque immenso dolore, reddidit peccatum suum Domino. Quem mihi nunc facile reperias honoratum ac divitem, qui si arguatur alicujus culpæ reus, non moléste ferat? At ille régio clarus impé-

rio, tot divinis probatus oraculis, cum a privato homine corriperetur quod graviter deliquisset, non indignatus infrémuit, sed confessus ingémuit culpæ dolore.

R. Percussit Saul mille, et David decem millia: * Quia manus Domini erat cum illo: percussit Philisthæum, et abstulit opprobrium ex Israel. **V.** Nonne iste est David, de quo canebant in choro, dicentes: Saul percussit mille, et David decem millia? — Quia.

Lectio v.

Denique Dominum dolor intimi movit affectus, ut Nathan diceret: Quoniam poenituit te; et Dominus abstulit peccatum tuum. Matúritas itaque vénia, profundam regis fuisse poenitentiam declaravit, quæ tanti erroris offensam traduxerit. Alii homines cum a sacerdotibus corripiuntur, peccatum suum ingravant, dum negare cupiunt, aut defendere: ibique eorum lapsus est major, ubi speratur correctio. Sancti autem Domini, qui consummare pium certamen gestiunt, et currere cursum salutis, sicubi forte ut hó-

mines corrúerint, natúra magis fragilitate, quam peccandi libidine, acriores ad curréndum resúrgunt, pudóris stímulo majóra reparántes certamina : ut non solum nullum attulisse æstimétur lapsus impediméntum, sed étiam velocitátis incentíva cumúlasse.

R. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos : * Ubi ceciderunt fortes Israel. **V.** Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, visitet Dóminus : a Gélboe autem tránseat. — Ubi ceciderunt.

Lectio vj. **Cap. iv.**

Peccávit David, quod solent reges : sed pœniténtiam gessit, flevit, ingémuit, quod non solent reges. Confessus est culpam, obsecrávit indulgéntiam, humi stratus deplorávit ærúmnam, jejunávit, orávit, confessiónis suæ testimónium in perpétua sæcula vulgáto dolóre transmísit. Quod erubescunt fácere priváti, rex non erúbuit confitéri. Qui tenéntur légibus, audent suum negáre peccátum, dedignántur rogáre indulgéntiam, quam petébat qui nullis légibus tenebá-

tur humanis. Quod peccávit, conditiónis est : quod supplicávit, correctiúnis. Lapsus commúnis, sed speciális confessio. Culpam itaque incidisse, natúra est : diluísse, virtútis.

R. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei : * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. **V.** Fecique tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra : et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimicis tuis. — Et fui. **Glória Patri.** Et fui.

R. vij. Peccávi. 245.

R. viij. Duo. 246.

FERIA SECUNDA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. **Cap. xiiij. e**

Quorórum non est locútus Absalom ad Amnon nec malum, nec bonum : óderat enim Absalom Amnon, eo quod violáset Thamar sorórem suam. Factum est autem post tempus biénii, ut tonderéntur oves Absalom in Baálhasor, quæ est juxta Ephraim : et vocávit Absalom omnes

fílios regis, venítque ad regem, et ait ad eum : Ecce tondéntur oves servi tui : véniat, oro, rex cum servis suis ad servum suum. Dixítque rex ad Absalom : Noli fili mi, noli rogáre ut veniámus omnes, et gravémus te. Cum autem cógeret eum, et nolúisset ire, benedíxit ei.

R. Recordáre Dñe. 246.

Lectio ij.

ET ait Absalom : Si non vis veníre, véniat, óbsecro, nobiscum saltem Amnon frater meus. Dixítque ad eum rex : Non est necesse ut vadat tecum. Coégit itaque Absalom eum, et dimísit cum eo Amnon et unívrsos fílios regis. Fecerátque Absalom convívium quasi convívium regis. Præcéperat autem Absalom púeris suis, dicens : Observáte cum temuléntus fúerit Amnon vino, et díxero vobis : Percútite eum, et interficite, nolite timére : ego enim sum qui præcipio vobis : roborámini, et estóte viri fortes. Fecerunt ergo púeri Absalom advérsus Amnon, sicut præcéperat eis Absalom. Surgéntesque omnes fílii regis ascendérunt singu-

li mulas suas, et fugérunt

R. Exaudísti Dñe. 247.

Lectio iij.

Cumque adhuc pègerent in itinere, fama pervénit ad David, dicens : Percússit Absalom omnes fílios regis, et non remánsit ex eis saltem unus. Surrexít itaque rex, et scidit vestiménta sua : et cécidit super terram, et omnes servi illius, qui assistébant ei, scidérunt vestiménta sua. Respóndens autem Jónadab fílius Sémmaa fratris David, dixit : Ne æstimet dóminus meus rex, quod omnes púeri fílii regis occísi sint : Amnon solus mórtuus est, quóniam in ore Absalom erat pósitus ex die qua opprésit Thamar sorórem ejus. Nunc ergo ne ponat dóminus meus rex super cor suum verbum istud, dicens : Omnes fílii regis occísi sunt : quóniam Amnon solus mórtuus est. Fugit autem Absalom

R. Audi. 247.

FERIA TERTIA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. **Cap. xiv.**

QUM ingrèssa fuisset mulier Thecuítis ad regem, cécidit coram eo super terram, et

adorávit, et dixit : Serva me rex. Et ait ad eam rex : Quid causæ habes? Quæ respóndit : Heu, múlter vidua ego sum : mórtuus est enim vir meus. Et ancíllæ tuæ erant duo filii : qui rixáti sunt adversum se in agro, nullúsque erat, qui eos prohibére posset : et percússit alter álterum, et interfécit eum. Et ecce consúrgens univérta cognátio adversum ancíllam tuam, dicit : Trade eum, qui percússit fratrem suum, ut occidámus eum pro ánima fratris sui, quem interfécit, et deleámus herédem : et quærunt extinguere scintíllam meam, quæ relicta est, ut non supersit viro meo nomen, et reliquiæ super terram.

℞. Dómine, si convérsus. 248.

Lectio ij.

ET ait rex : Qui contrá dixerit tibi, adduc eum ad me, et ultra non addet ut tangat te. Quæ ait : Recordétur rex Dómini Dei sui, ut non multiplicéntur próximi sanguinis ad ulciscéndum, et nequáquam interficiant filium meum. Qui ait : Vivit Dóminus, quia non cadet de capíllis filii tui

super terram. Dixit ergo múlter : Loquátur ancílla tua ad dómimum meum regem verbum. Et ait : Lóquere. Dixitque múlter : Quare cogitásti hujuscémodi rem contra pópulum Dei, et locútus est rex verbum istud, ut peccet, et non redúcat ejéctum suum? Omnes mórimur, et quasi aquæ dilábimur in terram, quæ non revertúntur : nec vult Deus períre ánimam, sed retráctat cógitans ne pénitus péreat qui abjéctus est.

℞. Factum est. 248.

Lectio iij.

ET ait rex : Numquid manus Joab tecum est in ómnibus istis? Respóndit múlter, et ait : Per salutem ánimæ tuæ, dómime mi rex, nec ad sínistram, nec ad dexteram est ex ómnibus his, quæ locútus est dómimus meus rex : servus enim tuus Joab, ipse præcépít mihi, et ipse pósuit in os ancíllæ tuæ ómnia verba hæc. Ut vériterem figúram sermónis hujus, servus tuus Joab præcépít istud : tu autem dómime mi rex, sapiens es, sicut habet sapiéntiam Angelus Dei, ut intélligas ómnia super terram. Et

ait rex ad Joab : Ecce placátus feci verbum tuum : vade ergo, et révoça púerum Absalom.

℞. Ego te tuli. 249.

FERIA QUARTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. Cap. xv.

Gitur post hæc fecit sibi Absalom currus, et équites, et quinquaginta viros, qui præcéderent eum. Et mane consúrgens Absalom, stabat juxta intróitum portæ, et omnem virum, qui habébat negótium ut veniret ad regis iudícium, vocábat Absalom ad se, et dicébat : De qua civitate es tu? Qui respóndens aiébat : Ex una tribu Israel ego sum servus tuus. Respondebatque ei Absalom : Vidéntur mihi sermónes tui boni et justii. Sed non est qui te áudiat constitúttus a rege.

℞. Peccávi. 249.

Lectio ij.

Dicebatque Absalom : Quis me constituat iudicem super terram, ut ad me véniant omnes, qui habent negótium, et juste iudicem? Sed et cum accéderet ad eum homo ut salutáret illum, extendé-

bat manum suam, et apprehéndens, osculabátur eum. Faciebátque hoc omni Israel veniénti ad iudícium, ut audirétur a rege, et sollicitábat corda virórum Israel.

℞. Exaudísti. 250.

Lectio iij.

Post quadraginta autem annos, dixit Absalom ad regem David : Vadam, et reddam vota mea quæ vovi Dómino in Hebron. Vovens enim vovit servus tuus, cum esset in Gessur Syriæ, dicens : Si redúxerit me Dóminus in Jerúsalem, sacrificábo Dómino. Dixitque ei rex David : Vade in pace. Et surréxit, et ábiit in Hebron. Misit autem Absalom exploratóres in univérsas tribus Israel, dicens : Statim ut audiéritis clangórem búccinæ, dicite : Regnávit Absalom in Hebron.

℞. Audi Dómine. 251.

FERIA QUINTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. Cap. xv. c

Enit igitur nuntius ad David, dicens : Toto corde univérsus Israel séquitur Absalom. Et ait David servis

suis, qui erant cum eo in Ierusalem : Súrgite, fugiamus : neque enim erit nobis effúgium a fácie Absalom : festinate égre-di, ne forte véniens óccu-pet nos, et impéllat super nos ruínam, et percútiat civitátem in ore gládii. Di-xerúntque servi regis ad eum : Omnia quaecúmque præcéperit dóminus nos-ter rex, libénter exse-quémur servi tui.

℞. Præparáte corda. 273.

Lectio ij.

Egressus est ergo rex, et univérſa domus ejus pédibus suis : et dere-liquit rex decem mulieres concubinas ad custodiéndam domum. Egressusque rex et omnis Israel pédibus suis, stetit procul a domo : et univérſi servi ejus ambulábant juxta eum, et legiónes Ceréthi, et Phe-léthi, et omnes Gethæi, pugnatóres válidi, sexcén-ti viri qui secúti eum fúe-rant de Geth pédites, præ-cedébant regem.

℞. Deus ómnium. 274.

Lectio iij.

Dixit autem rex ad Ethái Gethæum : Cur venis nobiscum? revérte-re, et hábita cum rege, quia peregrínus es, et

egressus es de loco tuo. Heri venisti, et hódie com-pelléris nobiscum égre-di? ego autem vadam quo itúrus sum : revértere, et reduc tecum fratres tuos, et Dóminus fáciat tecum misericórdiam et veritá-tem, quia ostendisti grá-tiam et fidem.

℞. Dñs, qui eripuit. 275.

FERIA SEXTA.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. Cap. xvj.

Enit ergo rex David usque Bahúrim : et ecce egrediebá-tur inde vir de cognatióne domus Saul, nómine Sé-meí, filius Gera, procedebátque egrédiens, et ma-ledicébat, mittebátque lá-pides contra David, et contra univérſos servos regis David : omnis au-tem pópulus, et univérſi bellatóres a dextro, et a sinistro látère regis ince-débant. Ita autem loque-bátur Sémeí cum male-diceret regi : Egrédere, egrédere vir sánguinum, et vir Bélial. Réddidit tibi Dóminus univérsum sán-guinem domus Saul : quóniam invasisti regnum pro eo.

℞. Percússit. 275.

Lectio ij.

Dixit autem Abísai fi-lius Sárviæ, regi : Quare maledícit canis hic mórtuus dómino meo regi? vadam, et amputábo caput ejus. Et ait rex : Quid mihi et vobis est filii Sárviæ? dimittite eum, ut maledícat : Dóminus enim præcépit ei ut maledice-ret David : et quis est qui áudeat dicere, quare sic fécerit?

℞. Montes Gélboe. 276.

Lectio iij.

Et ait rex Abísai, et univérſis servis suis : Ecce filius meus, qui egré-sus est de útero meo, quæ-rit ánimam meam : quanto magis nunc filius Jémini? dimittite eum ut maledícat juxta præcéptum Dómini : si forte respiciat Dóminus afflictiónem meam, et red-dat mihi Dóminus bonum pro maledictiône hac ho-diérna.

℞. Ego te tuli. 276.

SABBATO.

De libro secúndo Regum.

Lectio j. Cap. xvij. b

Egressus est pópulus in campum contra Israel, et factum est prælium in saltu Ephraim. Et cæsus est ibi pópulus

Israel ab exércitu David, fáctaque est plaga magna in die illa, viginti millium. Fuit autem ibi prælium dispérsus super fáciem omnis terræ, et multo plures erant, quos saltus consúmpserat de pópulo, quam hi, quos voráverat gládus in die illa.

℞. Peccávi. 249.

Lectio ij.

Accidit autem ut occúr-eret Absalom servis David, sedens mulo : cumque ingressus fuisset mulus subter condénsam quercum et magnam, ad-hæsit caput ejus quercui : et illo suspénso inter cælum et terram, mulus, cui inséderat, pertransívit. Vi-dit autem hoc quispiam, et nuntiávit Joab, dicens : Vidi Absalom pendere de quercu. Et ait Joab viro, qui nuntiáverat ei : Si vi-distí, quare non confodisti eum cum terra, et ego dedissem tibi decem argé-nti siclos, et unum bál-teum? Qui dixit ad Joab : Si appénderes in má nibus meis mille argénteos, ne-quáquam mitterem ma-num meam in fílium re-gis : audiéntibus enim no-bis præcépit rex tibi, et Abísai, et Ethái, dicens :

Custodíte mihi púerum Absalom.

℞. Exaudísti Dñe. 250.

Lectio iij.

ET ait Joab : Non sicut tu vis, sed aggrédíar eum coram te. Tulit ergo tres lanceas in manu sua, et infíxit eas in corde Absalom : cumque adhuc palpitáret hærens in quercu, cucurrérunt decem júvenes armígeri Joab, et percutiéntes interfecérunt eum. Cécinit autem Joab búccina, et retínuit pópulum, ne persequerétur fugiéntem Israel, volens párcere multitudíni. Et tulérunt Absalom, et projecérunt eum in saltu, in fóveam grandem, et comportavérunt super eum acérvum lápidum magnum nimis.

℞. Audi Dómine. 251.

Ad Magnif. Aña. Unxérunt Salomónem * Sadoc sacerdos, et Nathan Prophéta, regem in Gihon, et ascendéntes læti dixerunt: Vivat rex in ætérnum.

℞. Vespertína orátio.

Nisi ponenda sit Aña pro Dominica I. Augusti : quia tunc omissis Añis et Lectiõibus de libris Regum, ponuntur de libris Salomonis : quod etiam ser-

vatur in sequentibus Hebræomadis.

DOMINICA VII.
POST PENTECOSTEN.

In I. Nocturno.

Incipit liber tértius
Regum.

Lectio j. Cap. j.

ST rex David senéerat, habebátque ætátis plúrimos dies : cumque operirétur véstibus, non calefiébat. Dixérunt ergo ei servi sui: Quæramus dómno nostro regi adolescéntulam vírginem, et stet coram rege, et fóveat eum, dormiátque in sinu suo, et caleficiat dómnum nostrum regem. Quæsiérunt igitur adolescéntulam speciósam in ómnibus fínibus Israel, et invenérunt Abísag Sunamítidem, et adduxérunt eam ad regem. Erat autem puélla pulchra nimis, dormiebátque cum rege, et ministrábat ei, rex vero non cognóvit eam.

℞. Præparáte corda vestra Dómno, et servíte illi soli : * Et liberábit vos de manibus inimicórum vestrórum. ℞. Convertímini ad eum in toto corde vestro, et auférte deos aliénos de médio vestri. — Et

Lectio ij.

ADONÍAS autem fílius Haggith elevabátur, dicens : Ego regnábo. Fecitque sibi currus et équites, et quinquagínta viros, qui cúrrent ante eum. Nec corripuit eum pater suus aliquándo, dicens : Quare hoc fecisti? Erat autem et ipse pulcher valde, secúndus natu post Absalom. Et sermo ei cum Joab filio Sárviæ, et cum Abiathar sacerdote, qui adjuvábant partes Adoníæ. Sadoc vero sacerdos, et Banaías fílius Joíadæ, et Nathan Prophéta, et Semei et Rei, et robur exercitus David non erat cum Adonía.

℞. Deus ómnium exauditor est : ipse misit Angelum suum, et tulit me de óvibus patris mei : * Et unxit me unctiõne misericórdiæ suæ. ℞. Dóminus, qui eripuit me de ore leónis, et de manu bestíæ liberávit me. — Et unxit.

Lectio iij.

Dixit itaque Nathan ad Bethsabée matrem Salomónis : Num audísti, quod regnavérit Adonías fílius Haggith, et dómnus noster David hoc ignórat? Nunc ergo veni, áccipe

consílium a me, et salva ánimam tuam, filiíque tui Salomónis. Vade, et ingrédere ad regem David, et dic ei : Nonne tu dómne mi rex jurásti mihi ancíllæ tuæ, dicens : Sálomon fílius tuus regnábit post me, et ipse sedébit in sólio meo? quare ergo regnat Adonías? Et adhuc ibi te loquente cum rege, ego véniam post te, et complébo sermónes tuos. Ingréssa est itaque Bethsabée ad regem in cubiculum.

℞. Dóminus, qui eripuit me de ore leónis, et de manu bestíæ liberávit me : * Ipse me eripiet de manibus inimicórum meórum. ℞. Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam : ánimam meam eripuit de médio catulórum leónum. — Ipse me. Glória Patri. Ipse.

In II. Nocturno.

Ex Epístola sancti Hierónymi Presbyteri ad Nepotiánum.

Lectio iv. Epíst. ij. t. i.

Avid annos natus septuagínta, bellícosus quondam vir, senectúte frigeente non póterat calefiere. Invenitur itaque puéllæ univérsis fínibus Israel. Abi-

sag Sunamítis, quæ cum rege dormiret, et senile corpus calefaceret. Quæ est ista Sunamítis, uxor et virgo, tam fervens, ut frigidum calefaceret; tam sancta, ut calentem ad libidinem non provocaret? Expónat sapientissimus Salomon patris sui delicias, et pacíficus bellatoris viri narret amplexus. Pósside sapiéntiam, pósside intelligéntiam. Ne obliviscáris, et ne declináveris a verbis oris mei: neque derelinquas illam, et apprehéndet te: ama illam, et servábit te. Príncipium sapiéntiæ, pósside sapiéntiam: et in omni possessione tua pósside intelligéntiam: circúmda illam, et exaltábit te: honóra illam, et amplexábitur te, ut det cápiti tuo corónam gratiárum. Coróna quoque deliciárum próteget te.

R. Percússit Saul mille, et David decem millia: * Quia manus Dómini erat cum illo: percússit Philisthæum, et abstulit opprobrium ex Israel. **V.** Nonne iste est David, de quo canébant in choro, dicéntes: Saul percússit mille, et David decem millia? — Quia.

Lectio b.

Omnes pene virtútes corpóris mutántur in sénibus, et crescénste sola sapiéntia, decréscunt cetera: jejúnia, vigília, chameuniæ, id est, super paviméntum dormitiónes, huc illúcque discúrsus, peregrinórum susceptio, defénsio páuperum, instántia oratiónum, et perseverántia, visitatio languéntium, labor mánuum unde præbeántur eleemósynæ. Et ne sermónem lóngius prótraham, cuncta quæ per corpus exercéntur, fracto corpore minóra fiunt.

R. Montes Gélboe, nec ros nec plúvia véniant super vos: * Ubi ceciderunt fortes Israel. **V.** Omnes montes, qui estis in circúitu ejus, visitet Dóminus: a Gélboe autem tránseat. — Ubi ceciderunt.

Lectio bj.

NEC hoc dico, quod in juvenibus et adhuc solidióriis ætátis, his dumtaxat, qui labóre et ardentissimo stúdio, vitæ quoque sanctimónia, et oratiónis ad Dóminum Jesum frequéntia, sciéntiam consecúti sunt, frigeat sapiéntia, quæ in plerisque sénibus ætáte marcéscit: sed

quod adolescéntia, multa corpóris bella sustíneat, et inter incentíva vitiórum, et carnis titillatiónes, quasi ignis in lignis virídibus suffocétur, ut suum non possit explicáre fulgórem. Senéctus vero rursus eórum, qui adolescéntiam suam honéstis ártibus instruxérunt, et in lege Dómini meditáti sunt die ac nocte, ætáte fit dóctior, usu trítior, procéssu témporis sapiéntior, et véterum studiórum dulcissimos fructus metit.

R. Ego te tuli de domo patris tui, dicit Dóminus, et pósui te páscere gregem pópuli mei: * Et fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum in ætérnum. **V.** Fecique tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui sunt in terra: et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimicis tuis. — Et fui. Glória Patri. Et fui.

R. vij. Peccávi. 245.

R. viij. Duo. 246.

FERIA SECUNDA.

De libro tértio Regum.

Lectio j.**Cap. j. d**

Respondit rex David, dicens: Vocáte ad me Bethsabée. Quæ cum fuisset ingrèssa

coram rege, et stetisset ante eum, jurávit rex, et ait: Vivit Dóminus, qui éruit ánimam meam de omni angústia, quia sicut jurávi tibi per Dóminum Deum Israel, dicens: Salomon filius tuus regnábit post me, et ipse sedébit super sólium meum pro me: sic faciám hódie. Summissóque Bethsabée in terram vultu, adorávit regem, dicens: Vivat dóminus meus David in ætérnum.

R. Recordáre. 246.

Lectio ij.

Dixit quoque rex David: Vocáte mihi Sadoc sacerdotem, et Nathan Prophétam, et Banaíam filium Joíadæ. Qui cum ingrèssi fuissent coram rege, dixit ad eos: Tóllite vobiscum servos dómni vestri, et impónite Salomónem filium meum super mulam meam: et dúcite eum in Gihon. Et ungat eum ibi Sadoc sacerdos, et Nathan Prophéta in regem super Israel: et canétis búccina, atque dicétis: Vivat rex Salomon. Et ascendetis post eum, et véniat, et sedébit super sólium meum, et ipse regnábit pro me. **R.** Exaudísti. 247.